

De Boeienlijn – Michel Molsberger

In het lustrumboek '135 jaar Zeilvereniging Het Y' staan 6 interviews met ereleden, leden van verdienste en winnaars van de Paul Niemanprijs. Dat smaakte naar meer. Inmiddels heeft de serie over deze 'bakens' voor onze vereniging: 'De Boeienlijn', nog eens 16 leden geëerd. Je vindt alle interviews, gekoppeld aan de namen, in de eregalerij (onder vereniging) op de website; ook het lustrumboek is daar te vinden. Deze keer is Michel Molsberger aan de beurt, die in 2013 al de Paul Niemanprijs kreeg voor zijn inzet bij de wedstrijden. Vergelijking met een boei is in zijn geval wel erg toepasselijk: hij werd (samen met zijn tweelingbroer Bas) praktisch in de haven geboren, hun moeder, Suze Eisma, was al jarenlang prominent lid en ook actief in de wedstrijdcommissie. Bovendien komen Michel en Bas elke keer weer 'bovendrijven' als actieve leden van de vereniging: ze zijn het hele jaar door actief op allerlei fronten.

Hoe ben je eigenlijk bij het Y terecht gekomen?

"Je kan beter zeggen: hoe is het Y bij mij terechtgekomen! Suze, mijn moeder – ze overleed vorig jaar – was actief lid en voer met de boot die eerder van mijn opa was. Mijn opa, David Eisma, kocht de derde Raider 35 die is gebouwd, de *Doordrijver*. Die hebben we nu nog samen, Bas en ik.

Wij zijn de derde generatie op de boot, en ook bij het Y. Indertijd was dit het grootste schip in de vereniging, dat kan je je nu niet meer voorstellen... Op die boot zijn we zo ongeveer opgegroeid. Omdat we zowat elk weekend in het water lagen in de haven, werd onze bijnaam al gauw 'de dobbers'. Bas en ik begonnen met zeilen met allebei een eigen optimist, waarmee we toen al bij voorkeur met windkracht 6 gingen zeilen. Opa was onze hoofdsponsor zal ik maar zeggen, die man was gek op ons. Dat was een mooie duw de goeie richting op. Daar begon onze liefde voor boten, en ook voor het wedstrijdzeilen: planerend, wie het eerst de haven in was.... Nu varen Bas en ik vooral dagtochten, maar volgden jaar willen we naar de

© Twirre Bogaard

Oostzee: ik vaar dan drie weken heen, hij 3 weken terug. We hebben ook bij de vereniging vaak veel plezier van het feit dat we tweelingen zijn: toen we klein waren kon ik al vaak twee keer eten of een ijsje krijgen – de ene keer was ik Michel, de andere keer Bas..."

Hoe zag het Y eruit in die tijd?

"Alles in de haven was ouder, meer versleten. Oude steigers, oud hekwerk. Ik heb nog foto's uit die tijd, dan kan je dat goed zien. Veel leden waren ook vooral oud... Het was de tijd van Jan Arts, Charles Boucher, Nico Beck. Die zochten altijd bemanning en toen we een jaar of 18 waren, werden we regelmatig gevraagd: 'mee naar Engeland?' Daarvoor

zeilden we altijd met opa mee: die zeilde al redelijk, maar eerlijk gezegd werden wij beter... Wij staken er veel tijd in en waren helemaal gek van zeilen: eerst in een FJ, daarna met kajuitboten, we voeren vaak mee op een Sigma 38, overal werden we gevraagd als voordekker. Veel mensen zeilden toen nog met echte wedstrijdboten, Care 48 bijvoorbeeld, klein en snel waren die. De TP52 is best groot en snel: daar vaar ik het liefst mee. Met 260 m2 zeil een acceleratie als een Ferrari... Gouden tijden: we konden gewoon meevliegen met de schippers, naar Sint Maarten, New York, overal heen. De boten werden daar apart (als delivery) heen gevaren, dat zijn wij later ook gaan doen. Voor mij is dat de hoofdmoot geworden, Bas is meer de kant van het duiken op gegaan. Dat wedstrijdzeilen werd later minder; vooral een financiële kwestie. Die schepen

waren duur in onderhoud, wedstrijden op de oceaan is ook een dure liefhebberij en dat hield menig schipper niet vol. Maar wij konden terugvallen op onze roots: de open boten zoals de FJ."

Delivery's

"Mij gaan delivery's nu goed af, je moet goed de kosten in de gaten houden, geen al te gekke dingen doen. Het is geen vetpot. Altijd 3x nadenken voordat je wat doet. Ik heb al veel boten weggebracht: vooral wedstrijdzeilers verkopen hun boten vaak internationaal, en die breng ik dan weg. Weinig mensen hebben de diploma's die ik heb, dus ik kan altijd wel delivery's doen, ik vind het ook leuk om een team om me heen samen te stellen. Ik heb een adresboekje met veel mensen, en wat ze kunnen; ik weet wel wie ik wil hebben, met wie ik door één

deur kan. Bij veel mensen zit er een groot verschil tussen kennen en kunnen: ik geef uiteraard de voorkeur aan mensen, die het in de praktijk warmaken. Na één tocht ben je daar wel achter. Dat is gegroeid van 30 voeters tot aan 120 voeters. Daar heb je dan ook weer andere papieren voor nodig. Ik zou het liefst die hele grote zeilschepen varen, daarom ben ik ook bezig met de zeevaartschool.

Daarnaast begeleid ik als bedrijfje met 4 RIBs evenementen; ook daar moet je wel zorgen dat de kosten eruit komen; er is vaak concurrentie. We werken trouwens vaak samen met anderen, dat groeit vanzelf. Het blijft heel hard werken om aan het eind van het jaar wat over te houden. Ik heb er nog steeds een vaste baan naast als buffer... Die is goed voor de hypotheek, de ziekteverzekering, enzovoort. Iemand als Jan Arts deed ook veel onderhoud voor anderen om financieel uit te komen: hij monteerde veel rolfokken, die kwamen toen net in de mode."

Wedstrijden door heel Nederland

"Jan Arts had een (one off) Stormy Petrol, een aluminium boot; hij was een goeie

Eerder artikel over Michel bron: Zeilen Magazine